

Список використаних джерел:

1. Косів В. М. Національні моделі і глобалізація графічного дизайну другої половини ХХ ст. / Автореферат дисертації.
2. Божко Т.О. Етнічна символіка у масовій культурі: проблеми та наслідки застосування / Етнодизайн: Європейський вектор розвитку і національний контекст / Книга друга. – Полтава, 2015. – 288 с.
3. Удріс Н.С. Українська знаково-символічна система у рекламній комунікації / Етнодизайн: Європейський вектор розвитку і національний контекст / Книга друга. – Полтава, 2015. – 294 с.

Єнікєєв О.В.

аспірант,

Київський національний університет культури і мистецтв

ПРИНЦИПИ ФОРМУВАННЯ ДИЗАЙНУ ПЕЙЗАЖНИХ САДІВ

На сучасному етапі розвитку світової цивілізації одним з головних питань, які постають перед суспільством є проблема екології. Інтенсивна урбанізація, зростання промислового виробництва, енергетики, автотранспорту, хімізації, видобуток корисних копалин, вирубка лісів змінили сформовані століттями процеси в природі. Тому перед людством постало завдання щодо здійснення термінових заходів, спрямованих на запобігання екологічної кризи із охорони природи. Незважаючи на діяльність багатьох природоохоронних організацій світу рівень забрудненості продовжує зростати.

Ставлення до довкілля насамперед залежить від рівня культури населення: національних традицій; розвитку дизайну, мистецтва, філософії. Пріоритетним завданням для суспільства є досягнення та збереження ідей рівноваги та гармонії з природою. Саме система пейзажних садів та парків втілює ідею гармонії людей з природою, поклоніння перед нею, красою її пейзажів. Творці таких парків прагнули до досягнення рівноваги та гармонії існуючих у природі.

«Пейзажні парки – парки, побудовані на принципах пейзажного планування, характеризуються відмовою від прямолінійних строгих геометричних форм. Пейзажні парки створювалися для споглядання картин природи і відрізняються вільним розташуванням елементів пейзажу, в тому числі доріжок, алей, посадок дерев і чагарників. Майже завжди в пейзажні парки включають природні водойми, галявини, гаї» [1, с. 172] У визначеннях пейзажного саду Гарнізоненко Т.С. акцентує увагу на принципах збереження існуючої природної рослинності, з додаванням нових елементів ландшафтного дизайну.

«Пейзажний або англійський стиль з'явився в Англії у XVIII столітті. Розвиток романтизму вплинув на появу стилю, для якого характерно єдине сприйняття людини та природи, де відчувається їх взаємозв'язок. Створення садів пейзажного стилю пов'язане з іменами англійських ландшафтних архітекторів Вільяма Кента, Чарльза Бріджмена і Ланселота Брауна. Їм було, що

протиставити строгим французьким садово-парковим ансамблям. Свій вплив надав і Схід з його філософськими вченнями, які заперечували штучність і пихатість і навпаки припускали природність і гармонію людини і природи» [5].

«Якщо раніше домінувало планування у вигляді створення свого роду архітектурних креслень за якими слідували вже ескізи по яким можна було б судити про те, як будуть виглядати ті чи інші ділянки саду то тепер планування стало починатися прямо з зображень майбутнього саду. Не план саду, а вид саду «пейзаж» став відігравати домінуючу роль у всіх працях по садівництву» [3, с. 260].

Гамфрі Рептон – відомий англійський ландшафтний архітектор, майстер англійського пейзажного парку сформулював наступні принципи побудови пейзажного парку [4]:

- вільне планування;
- використання природних ландшафтів, підкреслення природної краси і маскування недоліків ландшафту;
- при створенні пейзажних композицій надавати їм ілюзію природності;
- усі елементи саду повинні підпорядковуватись цілісності.

Рептон підкреслює, що важливим для пейзажного парку є іррегулярність природного ландшафту.

Дороніна Н. в своїй роботі «Ландшафтний дизайн» виділяє принципи, які характерні для пейзажного саду [2, с. 42]:

- природність пейзажів, відсутність чітких кордонів між садом та навколишньою природою;
- плавність ліній рельєфу, рослин, доріжок та водойм;
- контраст світла й тіні, особлива увага до фактури крон, листя;
- рух у всьому – в звивистих доріжках посеред рослин, які колишуться, біля природних водойм;
- провідна роль солітерів та груп дерев;
- відсутність парадності, переважання ідей романтизму та сентименталізму.

Слід зазначити, що одним з важливих принципів пейзажних садів є колористична сторона, про це говорить Ліхачов в роботі «Поэзия садов: к семантике садово-парковых стилей» – «Колористичні сторони пейзажних парків привертали до себе більше уваги романтичних садоводів ніж садоводів бароко або класицизму.» Джорж Масон англійський автор першого перекладеного на російську мову посібника по влаштуванню пейзажних садів «Опыт о расположении садов» пише про пейзажні сади, як вид живопису та детально розглядає питання про ефекти гри тіні та світла. «Протиставлення світла й тіні має сильну дію в продовженні й в скороченні уявного простору видів. Якщо дотичний предмет близько, тоді в деякій відстані ближня його сторона повинна мати більше світла, ясність між покладених частин та належний ступінь власної його тіні обмеження віддаляє.» [3, с. 266].

На кінець слід звернути увагу, що пейзажні сади мають головним чином національний вид пейзажу, але є певні особливості: «Розповсюджена думка, що пейзажні сади прагнули тільки до національних видів пейзажу, пристосовували

сад до місцевих умов. Певною мірою це вірно. Можна вважати, що це було головним. Проте включення до саду оранжерей з рідкісними рослинами різних країн, стремління урізноманітнити пейзаж привозними рослинами – не менш істотні для романтизму ніж для передуючих стилів» [3, с. 272].

Отже, враховуючи дослідження науковців можна визначити основні принципи формування пейзажних садів:

- наближення до природного середовища, природній характер усіх елементів саду, органічне вписування їх в ландшафт;
- вільне розташування елементів, асиметричність, підпорядкування елементів цілісності;
- колористичний аспект, контраст світла й тіні їх протиставлення;
- підкреслення природної краси, передуювання ідей гармонії людини з природою.

Список використаних джерел:

1. Гарнизоненко Т. С. Справочник современного ландшафтного дизайнера / Т. С. Гарнизоненко. – Ростов н/Д: Феникс, 2005. – 295 с.
2. Доронина Н. Ландшафтный дизайн / Н. Доронина. – М.: Фитон+, 2006. – 144 с.
3. Лихачев Д. С. Поэзия садов: к семантике садово-парковых стилей / Д. С. Лихачев. – М.: Согласие: ОАО «Тип. «Новости», 1998. – 471 с.: ил.
4. Пейзажный парк [Електроний ресурс] / Режим доступу: https://ru.wikipedia.org/wiki/Пейзажный_парк
5. Пейзажный стиль [Електроний ресурс] / Режим доступу: <http://www.pro-landshaft.ru/style/detail/550>

Компанєєтс М.О.

аспірант,

Київський національний університет культури і мистецтв

ВІЗУАЛЬНІ КОМПОНЕНТИ ВЕБ-САЙТУ

Сьогодні Інтернет має величезний вплив на різноманітні сфери людської діяльності, а також є незамінним джерелом інформації для багатьох людей. А головною складовою інформаційної структури Інтернету є веб-сайти, які теж мають свою структуру та певні візуальні елементи, з яких вони складаються. До цих елементів відносяться навігація, текст та графіка, які в свою чергу теж мають свої специфічні складові.

Б. К. Леонтьєв визначає навігацію таким чином: «Схема, за якою відвідувач вашого web-серверу переглядає гіпертекстові документи, називається навігацією» [3, с. 575]. Як вказує Д. Берд, користувачі легко переходять зі сторінки на сторінку завдяки інтуїтивно зрозумілій навігації. Основний навігаційний блок повинен бути ясно видимий на сторінці. Посилання на кожен його елемент повинно мати зрозумілу інформативну назву [1, с. 26]. П. Макінтайр зазначає, що навігація повинна виконувати наступне [4, с. 68]: